

Слѣдъ врѣме козлетата пораснали и отъ тѣхъ се развѣдили други по-питомни кози.

Видѣлъ човѣкътъ, че отъ питомната коза има по-голѣма полза, отколкото отъ дивата и развѣдилъ цѣло стадо кози.

Така опитомили първитѣ хора овцетѣ и кучето, и кравата, и коня, а послѣ и птицитѣ. Опитоменитѣ животни почнали да служатъ на човѣка — да го хранятъ, поятъ и обличатъ. И похубаво почнали вече да живѣятъ хората.

Босъ и сакатъ.

Единъ бѣденъ човѣкъ се връщаль отъ работа и седналь да си почине прѣдъ една голѣма кжща. Той билъ босъ, краката му били натъртени и избодени. Погледналь той голѣмата кжща и си помислиль:

„Трѣбва да е много богатъ този човѣкъ, като е построилъ такава голѣма кжща“.

Гледа сиромаштъ — въ това врѣме къмъ кжщата се приближаваль единъ господинъ въ хубавъ файтонъ съ голѣми, скжпи коне.

„Вижъ съ какви коне се разхожда! А обувката му колко ли ще сж хубави, пѣкъ азъ нещастникътъ ходя босъ!“ — помислиль си бѣднякътъ. — „Ехъ има щастливи хора по свѣта!“

Пристигналь файтонътъ до вратата, спуснали се слугитѣ да посрѣщнатъ господаря си, и на ржцѣ го взели отъ файтона та го внесли у дома му: нещастниятъ богаташъ билъ безъ крака — сакатъ.

